

БИНКА ПЕЕВА ЗА ПОЛЗАТА ОТ ЧЕТЕНЕТО

chitanka.info

В началото на втори курс във Факултета по журналистика някой ми донесе писмо, адресирано с моето име, изпратено до канцеларията. Беше абсолютна изненада, че някой ми пише в Софийския университет, след като живея на 500 метра оттам. Подателят, подписан не на плика, а вътре в писмото, се казваше Кръстан, работещ в Министерството на външната търговия, напълно непознат, и ме молеше да му се обадя на еди-кой си телефон по важен за мен въпрос.

Моята седемнайсетгодишна любопитна личност реагира по указания начин — обадих му се. Имаше трепет в тоя неочакван контакт. Тогава бях влюбена в Анастасис, един колега, грък, дошъл в София от Румъния, където били емигрирали родителите му след полковнишкия режим, или след войната, вече не помня, обаче Анастасис (2 метра, гръцки профил, тъмноруса къдрава коса — помните ли, скъпи колежки) — не заемаше цялото ми съзнание и тая външна търговия доста ме заинтригува.

Така че се срещнах с Кръстан, мисля, че беше във „Варшава“ на „Царя“. Или в „Ялта“, което си беше студентско заведение тогава и там можеше цял ден да се виси на едно турско кафе за 16 стотинки.

Кръстан се оказа малко дъртичък според тогавашните ми разбирания — да е бил около 30. Не беше красавец, но беше изтупан костюмар, правеше впечатление. Разговорът ни вървеше някак объркан и безсмислен и все се чудех кога ще почне да ме сваля (всички мъже така правеха) и как внимателно да реагирам — „фирмата“ му ме респектиреше.

Докато в един момент осъзнах, че мъжът срещу мен говори странни неща — за току-що отминалата ми лятна бригада и за мое писмо, което се тълкувало като вражеско... Ама аз преди няма две години бях получила от гимназията характеристика, в която пишеше „Одобрява мероприятията на народната власт“. И сега — вражеско? Нищо не разбирах. И какво общо има това с външната търговия, аз учех журналистика? Какво значи вражеско? Какво писмо?

Кръстан ме подсети за кое писмо. Тогава пишехме яко. Бях изрисувала поне на десетина страници от тетрадка на една приятелка цялата мизерия, в която попаднахме няколко софийски девойки на бригада в село Расово, май беше, или в съседното Аспарухово? Михайловградско тогава, близо до Лом. Много се смяхме с двете Диани и Уляна, докато го пишех: за непраните от десетилетия

чаршафи, в които лягахме с дънки и якета, за да не повърнем, ако ги докоснем, за ръчната помпа в двора, от която струята имаше сила да убие теле, а чешма в къщата нямаше, за сватбата в дома на нашите хазяи, на която не ни поканиха (!) за по една чорба от петел... Такива веселби. На тая възраст всичко е веселба.

Е, това писмо е било разтълкувано като вражеско. Мина ми през ума да питам как Кръстан от външната търговия знае за него, изобщо как друг, освен получателката, може да знае, но не посмях. Не толкова осъзнавах, колкото усещах интуитивно, че съм попаднала в нещо неясно и заплашително.

... но няма страшно, каза ми към финала Кръстан, ще докладвам, че всичко е наред с тебе! — или нещо подобно, в тоя смисъл. Продължавах да не разбирам на кого ще докладва и пак не попитах, но бях благодарна, че „всичко е наред с мен“. И до ден-дневен, разсъждавайки със задна дата на фона на по-късно добитите от мен знания за ДС, не знам дали е имал задача, и каква задача, или сам е решил да ме провери (все пак фино ме сваляше), но аз бях с „железен произход“ — татко бе родом от село, съседно на Правец. Така че се разминах без последици. По-късно получих от него пощенска картичка — примерно от Сингапур, и това беше. Забравих историята.

След най-малко десет години в редакционния бюфет разпознах външен човек — не, не Кръстан, а Иван. Иван ни беше тогава командир на въпросната бригада, мъжкарски образ (изкарахме една свалка), и виждайки го след толкова време, аз му се зарадвах и го прегърнах. Като си тръгна Иван, един колега, мисля, че ми беше приятел, ме попита някак подозрително: откъде си толкова близка с др. Илиев? От студентска бригада, какъв е той, викам? Ми той отговаря за нашия вестник по Държавна сигурност!

Ето така се напаснаха фактите. Иван, командирът, сваляч, китарист, пиянде и купонджия, е бил и цензор. Сигурно дебелината на писмото ми е предизвикала интерес. Възможна е и друга версия — писмото беше до Виляна, една приятелка, която си пишеше с един италианец, а после се ожени за него и замина за Болоня. После се разведе и се ожени за друг италианец, но това е извън темата. Така че може писмото ми да е „прихванато“ в София заради получателката. Но пък наскоро Комисията по досиетата извади една от девойките от анонимност...

Както и да се е случило, по едно време хазайката ни сложи съвсем нови чаршафи, хрущящи и хлъзгави от фабричната кола, чак синкави от чистота.

Абе, четяха едно време хората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.